

— Disperat?

Întrebarea era ironică.

— Da, dădu el din cap. Chiar disperat.

Ar fi vrut să-i explice fiică-sii cum fusese viața lui pe atunci, dându-și seama că pierde încrederea copiilor și suferind din pricina asta. Dar citi pe fața ei refuzul mărturiei lui nerostite. Devenise severă și acră. Dincolo de această aparență, se mai disimula poate ceva din firea deschisă, veselă și încrezătoare a fetei de odinioară, dar lui nu-i stătea în puteri s-o readucă în prezent, nu găsea cuvântul potrivit. N-avea curajul s-o întrebe cum de se transformase tânăra fată zglobie în femeia posacă din fața lui. Adusese însă cu el o întrebare anume și pe aceasta avea să i-o pună, cu riscul unei noi respingeri.

— Ți-a vorbit mama ta despre căsnicia noastră?

— „Mama ta“ – nu poți să spui și tu, ca alți bărbați, pur și simplu „mama“ sau „Lisa“? Tot subliniezi că este mama mea, ca și cum... ca și cum...

— Ți-a zis oare mama ta... mama... că nu-i place să-i spun așa?

— Nu. N-a zis niciodată că nu i-ar fi pe plac ceva din ce făceai tu.

— Îți amintești de perioada de acum unsprezece ani? Ți-ai dat bacalaureatul, iar vara...

— Nu e nevoie să-mi aduci tu aminte ce făceam atunci, știi și singură. Vara, mama a plecat o săptămână cu mine la Veneția, ca să sărbătorim bacalaureatul. De ce?

— Ți-a vorbit în timpul călătoriei despre mine? Despre căsnicia noastră? Poate despre un alt bărbat?

— Nu, n-a vorbit. Ar trebui să-ți fie rușine să pui asemenea întrebări despre mama. Să-ți fie rușine.

Se duse în vestibul și se întoarse cu două prosoape.

— Poftim. E liber la baie. Micul dejun e la șapte și jumătate, am să te trezesc la șapte. Noapte bună.

A încercat s-o ia în brațe, dar când să se apropie, ea îi făcu un scurt semn cu mâna și o zbughi din cameră. Poate că semnul nu era unul prietenos, ci unul menit să-l oprească?

Nu se duse la baie. Drumul prin vestibul spre baie îi cerea un curaj de care nu se simțea în stare. Dacă se încurca prin apartament și se trezea în dormitorul fiică-sii și al soțului ei? Sau în camera copiilor? Sau pe coridor, cu ușa apartamentului închisă în urma lui? Ar fi nevoit să sune, să suporte o admonestare, obligat să se scuze. Decise să nu-și mai viziteze și fiul. Nici la cea mai bună prietenă a nevesti-sii nu se va mai duce, deci nici pe ea n-o va mai întreba despre Rolf.

10

Plecă a doua zi dimineța, când nu era nimeni în casă – fiică-sa și bărbatul ei la muncă, iar copiii la școală.

În chip de rămas-bun lăsă câteva cuvinte – salutări – pe un bilet.

Călătoria dură patru ore. Nu prea cunoștea orașul, dar găsi strada, casa de lângă parc și o cameră într-un hotel din apropiere, își atârână hainele în dulap și se duse să se plimbe. Străduța pe care se afla hotelul se încrucișa cu o stradă largă, având trotuare încăpătoare și dând spre o piațetă. De pe o bancă din piațetă putea să observe strada unde locuia Celălalt. Casa era o vilă din perioada Jugendstil, împărțită în mai multe locuințe; zidul ei din spate se mărginea, asemenea celor ale case-lor vecine, cu un pârâiaș și cu parcul.

Când ajungea, în timpul plimbării sale cotidiene din zilele următoare, lângă banca din piațetă,

o găsea liberă. Vremea destul de caldă te îmbia să stai jos, dar era mai plăcut să te așezi pe o bancă din parcul aflat doar la câțiva pași distanță. Așa că se oprea aici doar cât să-și citească ziarul, atât și nu mai mult, după care trecea pe lângă casa Celuilalt și peste pârâiaș în parc. În fiecare zi își făcea rondul ceva mai târziu. Urzea planuri. Să-l cerceteze, să-l încercuiască pe Celălalt, să-i afle obiceiurile și înclinațiile, să-i câștige încrederea, să-i găsească punctul vulnerabil. Și apoi? Apoi – nu mai știa ce avea să urmeze, ce va face. Într-un fel sau altul, avea să-l elimine pe Celălalt din viața lui și a Lisei.

Într-o marți, săptămâna următoare, se afla pe bancă în jurul orei douăsprezece, când Celălalt ieși din casă. Purta un costum cu vestă, avea cravată și o batistă de culoare potrivită în buzunarul de la piept. Un filfizon! Era mai masiv decât în fotografii, de statură impunătoare, și înainta în pas alert. Când ajunsese în piațetă, coti înspre străduță și de aici, la intersecție intră în strada cea largă. După câteva sute de metri se opri pe terasa unei cafenele. Chelnerul îi aduse, fără să aștepte comanda, o cafea, două cornuri și un joc de șah. Celălalt scoase o carte dintr-un buzunar interior al costumului, dispuse figurinele și jucă o partidă de unul singur.

A doua zi, se instală înainte de apariția Celuilalt în fața unei table de șah. Celălalt îl găsi jucând de unul singur o partidă după modelul Keres contra Euwe.

— Deschidere indiană? întrebă Celălalt, oprindu-se și privind.

— Așa e.

Cu tura albă scoase din luptă un pion negru.

— Negrul trebuie să ia dama.

— Așa a gândit și Keres.

Luă tura albă cu dama neagră, iar pe aceasta cu dama albă.

Se ridică în picioare.

— Permiteți – numele meu este Riemann.

— Feil.

Își strânseră mâinile.

— Nu luați loc?

Băură câte o cafea, mâncară cornuri și încheiară partida. Apoi mai jucară o partidă.

— Doamne, e ora trei, trebuie să fug! Celălalt își luă rămas-bun în mare grabă. Vă mai văd mâine?

— Cu plăcere. Mai rămân un timp în oraș.

Stabiliră o întâlnire pentru a doua zi, apoi pentru ziua următoare, după care nu mai fu nevoie de vreo înțelegere prealabilă. Se întâlneau la douăsprezece și jumătate, comandau un mic dejun târziu și jucau o partidă de șah. Apoi stăteau de vorbă. Câteodată hoinăreau prin parc.

— Nu, n-am fost însurat vreodată. Nu sunt făcut pentru căsnicie. Sunt făcut pentru femei, iar femeile – pentru mine. Dar să mă căsătoresc... uneori, când se îngroșa gluma, a trebuit să fug – și am fost totdeauna destul de iute de picior.

Râse.

— N-ați întâlnit niciodată o femeie lângă care v-ar fi plăcut să rămâneți?

— Sigur că am întâlnit femei care ar fi vrut să rămână cu mine. Dar când se termina, se termina. Știți ce zice Sepp Herberger: După un joc, ești înainte de alt joc.

Se întâmpla să vorbească despre profesie.

— Știți, pentru mine, care am avut ani de zile răspunderi internaționale și eram azi la New York și mâine la Hong Kong, profesia era altceva decât pentru un ins care se duce zi de zi la același birou și face mereu aceeași muncă.

— Dar dumneavoastră cu ce v-ați ocupat?

— Să-i zicem *troubleshooting*, adică, eram detector de încurcături. Readuceam ordinea acolo unde alții o încurcaseră. Niște rebeli o răpesc pe soția ambadorului german sau pe fiica reprezentantului

concernului Mannesmann, un hoț oferă Galeriei Naționale spre achiziție tabloul furat chiar de el, Partidul Socialismului Democratic¹ adăpostește fondurile Partidului Socialist Unit German² tocmai la mafia – înțelegeți ce vreau să spun?

— Ați dus tratative cu rebelii, cu hoțul ori cu mafia?

— Cineva trebuia s-o facă, nu? Celălalt afișă o mutră deopotrivă plină de importanță și de modestie.

Sau vorbeau despre înclinațiile lor.

— A fost o vreme, destul de lungă, când nu-mi puteam închipui să trăiesc fără să joc polo. Jucați golf? Nu? Ei bine, polo față de golf ar fi cam ce este călăria în comparație cu alergarea.

— Nu mai spuneți!

— Nu practicați nici călăria? Cum v-aș putea explica? Este jocul cel mai rapid, cel mai dur și cel mai cavaleresc. Din păcate, am fost obligat să renunț, după ultima cădere de pe cal.

Vorbeau și despre câini.

— Ziceți c-ați avut mulți ani un câine? Ce rasă?

— Era o corcitură. Un pic dintr-un câine ciobănesc, un pic dintr-un Rottweiler și un pic altceva. L-am căpătat când avea un an sau doi, un amărât împins de colo-colo, ciomăgit și abătut. Așa a și rămas. Dar a fost nespus de fericit la noi, iar pentru familie s-ar fi lăsat sfâșiat în bucăți. Dacă nu s-ar fi pitit de frică sub un scaun.

— Un ratat! Iată ce nu pot să sufăr, zise Celălalt. Ratații. Am avut mulți ani un Dobermann, premiat; lua un premiu după altul. Un animal nemai-pomenit.

1, 2. Formațiuni politice în fosta R.D.G.

Un fanfaron, se gândi; lăudăros și filfizon. Ce-o fi găsit Lisa la el?

Își sună menajera și o rugă să-i trimită corespondența la hotel.

Nu, bruna, bruneta mea, chiar așa de greu nu ți-a fost să mă ajuți. Am sperat amândoi că va fi un succes. În plus, îți plăcea că aveam nevoie de tine. Mie mi-a fost mai greu, era prost că nu mă descurcam de unul singur.

A fost o învățătură de minte. Între timp, viața mea s-a schimbat, arată altfel. Că așa înfrumuseța lucrurile nu este adevărat. Văd în lucruri frumosul pe care alții îl ignoră. Ți-am dezvăluit și ție frumuseți pe care nu le văzuseși și te-ai simțit fericită datorită lor.

Dă-mi voie să-ți deschid iarăși ochii și să te fac din nou fericită!

Rolf

De teamă să nu se deconspire, nu-i spusese Celuilalt din ce oraș venea. Fusesse o prudență inutilă și-i răpea niște puncte de contact pentru dialogurile cu Celălalt, niște cârlige de undiță de care Celălalt să se agațe, ca să-l poată prinde. Așa că-și pomeni orașul; trăise acolo un timp, afirmă.

— Și eu, cândva. Știți casele de lângă râu, între podul cel nou și celălalt pod, și mai recent, am uitat cum se numea? Asta era zona.

— Am avut și noi o casă în același cartier, dar era aproape de câmpul din spatele școlii.

Numi strada; strada lui. Celălalt își încreți fruntea.

— Vi-i amintiți cumva pe vecinii dumneavoastră?

— Pe unii mi-i amintesc.

— O țineți minte pe doamna care locuia în casa cu numărul 38?